

ARRIESTA

LA REVISTA DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE LLEIDA - IV ÈPOCA - MAIG / JUNY 2002 - Núm. 57

ARESTA 57
MAIG - JUNY 2002

2
TEMA DE PORTADA
EL CENTRE I L'ÀMBIT GEOGRÀFIC
DEL SOLSONÈS
Centre Excursionista del Solsonès

7
ALPINISME
L'ALTA RUTA
ALPINA D'ENGUANY
Andreu Bernadó

8
ARTICLE
2002, ANY INTERNACIONAL
DE LES MUNTANYES
Xavier Massot

10
EXCURSIONISME
L'ORIZABA
Feliu Izard de Lleida

11
VIDA DEL CENTRE
APUNTS I COMUNICACIONS

12
ESQUÍ DE FONTS
RESUM DE LA TEMPORADA
D'ESQUÍ DE FONTS 2002

14
MUNTANYISME
UNA ASCENSIÓ MOLT ARRISCADA
AL TOSSAL GROS
Maria Carme Ribé Pallarés

EQUIP DE REDACCIÓ: Mercè Ciutat, Josep Lluís Gàzquez, Mercè Gàzquez, Dolors Lloréns, Camina Pardo, Carles Sàez, Núria Solé i Juli Vallory. DISSENY GRÀFIC: Josep Herràndiz. EDITA: Centre Excursionista de Lleida. REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: C/ Comerç, 25. 25007 Lleida. Tel.: 973242329. Fax: 973234497. E-mail: cel@lleida.net. INTERNET: <http://www.lleida.net/clients/cel>. IMPRIMEIX: Arts Gràfiques Bobalà, SL. DIPÒSIT LEGAL: L-39-1958. Tirada 1.200 exemplars. Publicació no lucrativa. El CEL no es responsabilitza de les opinions dels autors. Es permet la reproducció però amb l'esment de l'autor i l'origen. Subscripció de 6 números: 13 euros. Preu del número: 2,40 euros. Imprès en paper de cel·lulosa blanquejada sense clor. FOTO DE PORTADA: Canalda, 1r llarg de la via de la Rita (6a+) Arxiu: Lluís Parcerisa COL·LABORER:

ALGUNA COSA HEM DE FER per alliberar -nos dels inconvenients de ser practicants d'esports de lleure a la natura. I a més, formant part de les comunes associacions, sense finalitat de lucre, que són els nostres centres, clubs i altres.

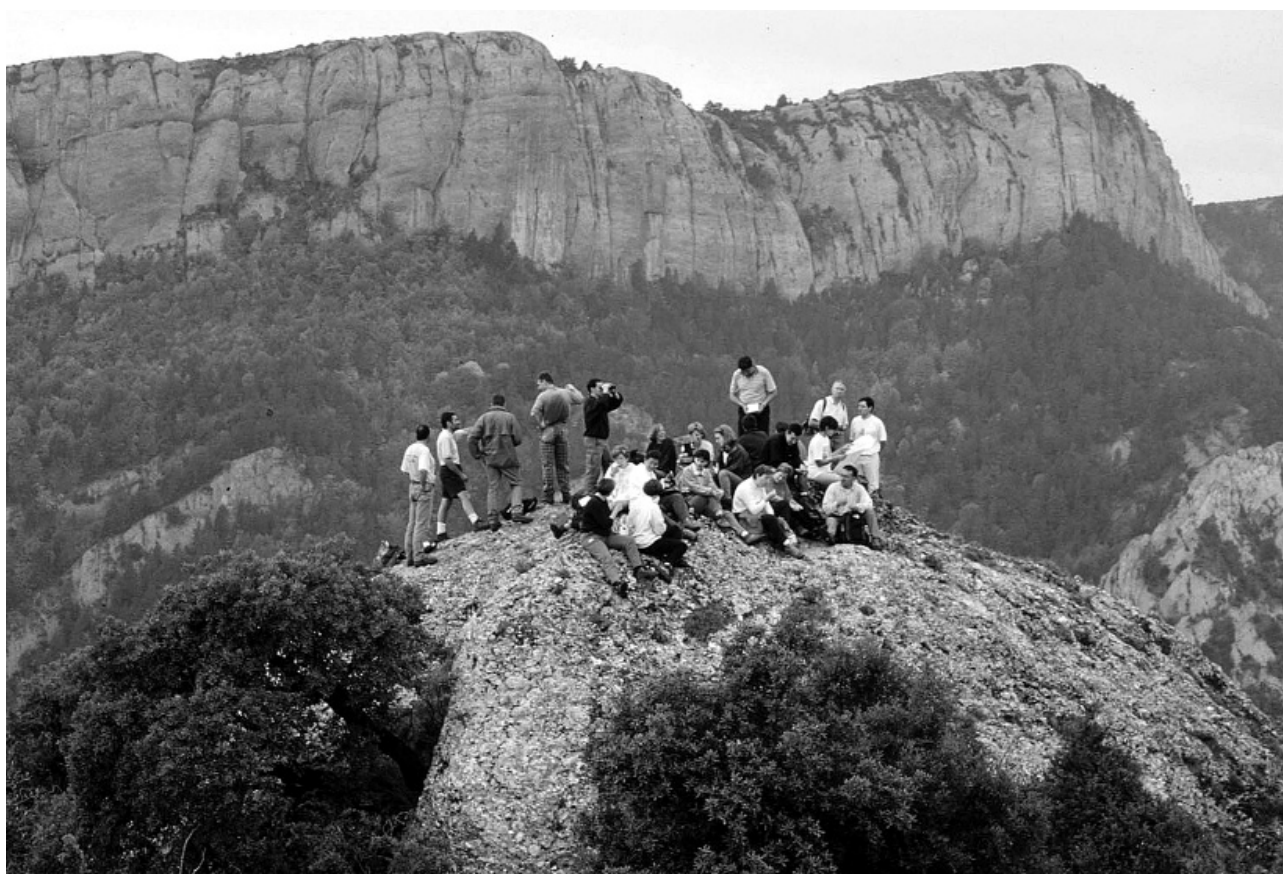
El mes passat uns escaladors del CEL van ser convidats, pels mossos d'esquadra, a baixar de les tradicionals i equipades vies d'escalada del Montroig, a la Noguera. L'argument de l'autoritat fou la il·legalitat/alegalitat de l'escalada en aquell lloc, ja que la normativa vigent no ho permet.

Després de fer consultes sobre la normativa vigent, sembla deduir-se que, a tot Catalunya, val a escalar en el mateix número de llocs que es pot comptar amb la meitat menys un dels dits d'una mà: dos. Grandíós.

Ens hem de plantejar de constituir, en lloc d'associacions, societats anònimes esportives, SAD tipus professional, o fins i tot empreses: SA, SL o el que sigui, i si és amb ànim de lucre, potser millor. Tal vegada, si ho fèssim, podríem gaudir d'autoritzacions d'activitats a mida (exemple Baqueira-Beret Bonaigua-Àrreu), argumentades en la defensa del país, o de sucoses instal·lacions, subvencions i d'adquisició (amb capital públic) d'accions, tot a la carta (exemple: futbol, bàsquet). Aquestes altres, argumentades en el convenient suport a l'esport d'elit i de majories (que no compren les accions ni financen les instal·lacions).

Amb tot, potser podríem fixar (on ens vagi bé) i finançar (amb minsos controls) les nostres activitats, sense les dificultats que ara tenim. Dificultats que, sobretot, tenen els nostres associats d'elit, que per rebre alguna compensació econòmica (no pas milionària) o reconeixement públic (fotografia amb copet a l'esquena inclòs) primer han de demostrar ser -ho, jugant-se la vida i tornant vius d'algun cim o d'algun lloc remot del planeta. I per a tot això, sembla que han de comptar exclusivament amb dues "pistes" d'entrenament a tot Catalunya. Salut i euros.

El Centre i l'àmbit geogràfic del Solsonès

Arxiu: CES

El Tossal de la Vídua amb la cinglera de Busa al fons.

El Centre

Després d'una setmana de joventut, l'any 1973, es va fundar el Centre Excursionista del Solsonès. Com a molts altres llocs del país, era una època en què fer segons quines activitats i expressar segons quines opinions era delictiu. A més, hi va ajudar força el fet que hi havia molt poques entitats dedicades al lleure. El primer any érem 100 socis.

Les primeres sortides organitzades pel centre van ser Besora, Pedraforca, Canigó... De bon començament tot això es reflectia ja en el butlletí anomenat *Corriol*, que encara s'edita actualment amb una periodicitat trimestral. Com en tots els centres excursionistes, la gent aviat va començar a funcionar per seccions: espeleologia, escalada, senders, projeccions, marxes, pessebres, etc.

Durant aquests anys es poden destacar diferents activitats: s'ha anat al Pirineu d'una forma continuada, també s'han fet algu-

nes escapades als Alps; durant els anys 1983-1985 hi va haver una intensa activitat espeleològica; l'inici amb seriositat de l'escalada va ser l'any 1984, i el 1985 ho va ser de l'esquí de muntanya.

Fa poc hem celebrat el 25è aniversari de l'entitat i entre altres activitats vam voler fer -ho pujant a 25 cims diferents de la comarca del Solsonès. Val a dir que va ser una activitat molt ben acceptada i es va arribar a fer un total de 2.430 ascensions.

Actualment som una entitat amb 350 socis dins d'una ciutat amb un gran ventall d'associacions. Periòdicament organitzem caminades populars, caminades matinals per conèixer millor la nostra comarca, sortides d'esquí de muntanya conjuntament amb altres entitats, un cicle de projeccions que aquest any compleix la 13a edició, sortides amb autocar i enguany hem començat a seguir per etapes la Ruta dels Bons Homes.

Arxiu: CES

Sortida al Pedró dels Quatre Batlles amb esquís. Al fons, la Tossa Pelada.

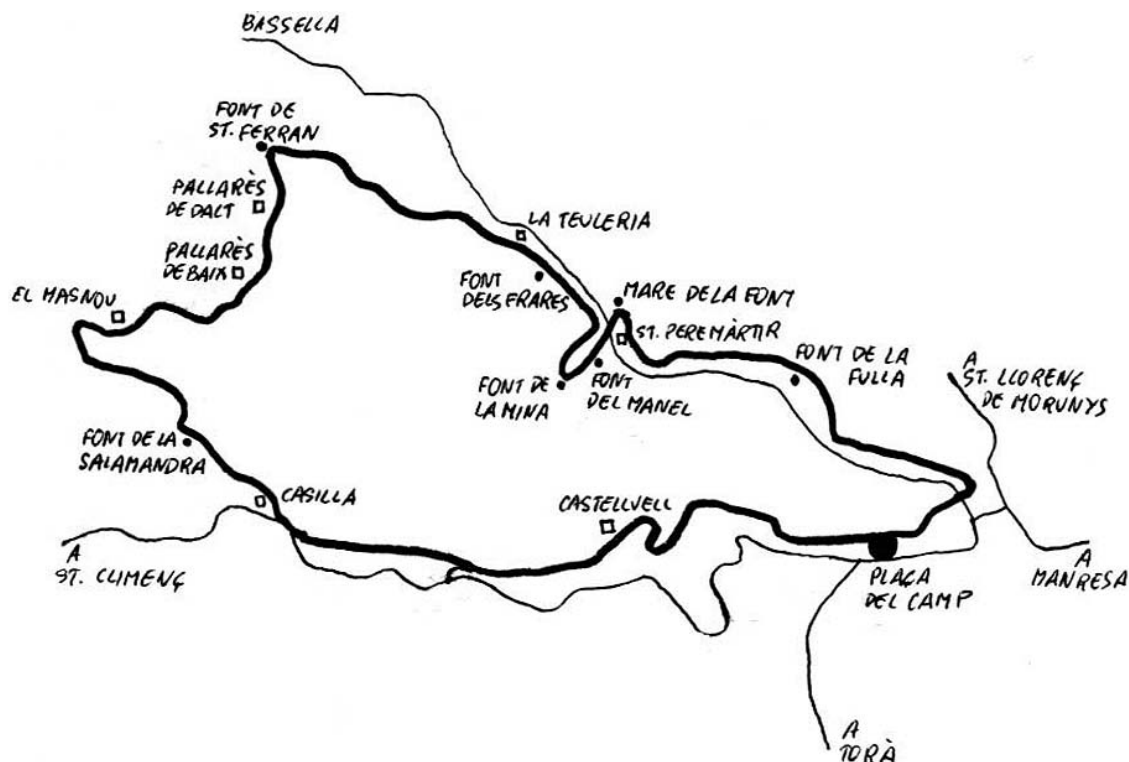
El marc geogràfic

El Solsonès té una extensió de 1.045,92 km²; d'acord amb els seus trets orogràfics podem dividir la comarca en dues parts. En la zona septentrional es troben els relleus més importants: la serra d'Odèn, el port del Comte i la serra del Verd, amb alçades que en alguns punts superen els 2.000 metres i una cota màxima de 2.383 metres al Pedró dels Quatre Batlles.

Aquestes muntanyes són els primers replecs dels Pirineus al Solsonès, i estan formats principalment per calcàries terciàries, encara que en alguns sectors, com a Cambrils i a la Coma, també afloren argiles roges amb gruixos del secundari. Les calcàries presenten sovint una carstificació notable, com s'observa al port del Comte on hi ha gran quantitat de dolines i en algun avenc, com el forat de la Bòfia. D'altra banda, al sud d'aquesta zona es troben conglomerats terciaris que a causa de l'erosió ofereixen formes curioses com les del

sector de Vilamala i les serres de Busa i els Bastets, on també es pot observar clarament una discordança progressiva. Aquests conglomerats també estan carstificats amb nombrosos avencs, el més important dels quals és el Montserrat Ubach, que amb una fondària aproximada de 200 metres està considerat com un dels més profunds d'Europa en aquest tipus de roca.

A mesura que s'avança cap a Solsona l'alçada del relleu va disminuint. Els materials detrítics del terciari es transformen progressivament de conglomerats a una alternança de gresos i argiles, que formen la resta de la comarca, i el paisatge esdevé més planer. Cap a l'extrem sud de la comarca, a la serra de Pinós, el terreny torna a guanyar alçada, fins a una altitud màxima de 937 metres per la presència d'un anticlinal, però el modelat del terreny és molt més suau que la zona nord.

Ruta de les fonts

00' Sortim de la plaça Sant Roc en direcció a la carretera de Bassella. La travessem i agafem el corriol que va en direcció NO, just a la dreta del garatge Catalunya. Traspassem la ribera per un petit pont encimentat i seguim el camí ample cap a l'esquerra.

03' Transformador. Travessem el camí de la Creu Blanca i seguim recte.

14' A l'esquerra, la **font de la Fulla** (965 m).

15' Travessem per un pont la ribera i seguim el marge esquerre.

20' El camí creua de nou la ribera. Seguim el marge dret.

22' Travessem per sota l'aqüeducte (1.500 m). A 100 m i a l'esquerra trobem un pontet de fusta que si volem anar a la **font de la Mina**, passant per la **font del Manel** haurem de travessar (s'hi arriba en menys de 5 minuts). Sinó, seguirem la rasa de Pallarès, pel marge dret. Passem per sota l'aqüeducte, deixem un altre pont a l'esquerra, una barbacoa a la dreta i travessem la rasa per l'últim pont. Arribem a la Mare de la Font (1.795 m). Pugem per l'escala deixant la font al darrere i, un cop dalt, tirem a la dreta. Sortim a la carretera. Seguim a la dreta en direcció a Bassella, uns 100 m.

29' Deixem la carretera. Seguim el camí de la dreta.

31' **Font dels Frarès**, a l'esquerra (2.180 m). Esplanada dels roures. Seguim el camí del fons, passant per darrere de la casa La Teuleria.

33' Bifurcació. Cap a la dreta, apartant-nos de la ribera Pallaresa.

37' Agafem el camí de Pallarès i el seguim cap a l'esquerra. A uns 80 m deixem el transformador a la dreta (2.590 m).

39' El camí fa un revolt. Tirem recte, entrant al bosc de pins. (2.680 m)

47' Deixem a mà dreta un camí que travessa la rasa (2.755 m). Petita costa i molta atenció:

49' Parteixen 3 camins (3.450 m). A l'esquerra, el camí que seguïem es perd i morirà una mica més amunt. A la dreta, un corriol travessa la rasa i, a uns 50 m. a l'esquerra, hi ha la **font del Llobató**, que aconsellem veure i... beure-hi (3.510 m). Al centre, surt un petit corriol que es fica dins el bosc i que ens durà a la font de Sant Ferran. Aquest camí s'enfila sobtadament (molts boixos) i és el que hem de seguir.

57' Després d'un túnel de boixos, el terreny s'obre i trobem la **font de Sant Ferran** (3.940 m). Enmig de dues lloses, seguirem costa amunt fins al camí ample, que creuarem, i pujarem pel mig del bosc de roures, molt pendent en l'últim tram.

Arxiu: Teresa Camps

El Pedró dels Quatre Batlles, cim culminant de la comarca.

1h 1' Sobre el bosc hi ha un petit planell des d'on veiem Pallarès de Baix (4.205 m). Vorejant el camp, agafem el camí ample en direcció a la casa, passant pel costat. Enfront i a la dreta, Pallarès de Dalt. Panoràmica sobre les muntanyes que ens envolten i sobre Solsona, el Castellvell, la Borda, ...

1h 05' Deixarem el camí de la dreta, que fa un fort revolt i porta a Pallarès de Baix, per agafar la desviació de l'esquerra, en direcció sud. Bassa a la dreta.

1h 06' Seguim el camí de dalt (dreta).

1h 08' Seguim el camí de dalt (dreta). Canvi de vessant.

1h 10' Bifurcació. A la dreta, cap a Pallarès de Dalt. Seguirem a l'esquerra i avall tot flanquejant la vall (4.515 m). Casa Masnou. La passem per sota.

1h 26' Camí d'accés a la casa Masnou, a la dreta.

1h 29' Fort revolt. Deixem un camí a la dreta i, a uns 20 m, un altre a l'esquerra. Continuem pel camí ample (5.580 m).

1h 40' Travessem per sota els fils de la llum. A mig minut, a la dreta, la **font de la Salamandra**, que queda enforçada sota els boixos.

1h 51' Central elèctrica. Carretera Sant Climent. Seguim en direcció a Solsona i, a uns 20 m, trenquem a l'esquerra. Camp de bigues a la dreta (7.090 m).

1h 55' Bifurcació. Seguim a l'esquerra.

1h 56' Bifurcació. Seguim a l'esquerra. Una altra bifurcació. Seguim a l'esquerra. El camí de la dreta té una cadena.

2h Bassa a la dreta. Esplanada d'accés a la carretera asfaltada del Castellvell (8.015 m). Anirem en direcció al Castellvell. A la dreta, el turó del Calvari. Bona panoràmica sobre Sant Bernat, El Miracle, Sant Just, Montserrat, Montseny, Solsona, ... A l'esquerra, just abans d'arribar al Castellvell i en un turó, el poblat ibèric (8.610 m). Després de la bassa, a la dreta, antiga església romànica (8.680 m).

2h 14' Castellvell (8.737 m). Panoràmica: De dreta a esquerra, els Rasos de Peguera, Encija, Pedraforca, Serra del Verd, Serra del Port del Comte, Serra d'Odèn, amb la característica punta del Turp d'Oliana. Sortim del Castellvell per la carrera empedrada que porta al peu de la torre de la cara sud. La seguirem avall pel camí romà.

2h 18' Trencall. Seguim a l'esquerra sobre la costa d'oliveres. A sota, a la dreta, vora la carretera, veiem la casa dels Caputxins Vells.

2h 27' Cruïlla que va a la Cabana del Ton. Seguim recte.

2h 30' Entrem al camí que porta a cal Robert. Seguim recte avall pel carrer dels Traginers.

2h 31' Seguim a mà dreta pel carrer de la Forja i tot seguit, a l'esquerra, pel carrer de la Pujada Castellvell.

2h 35' Passeig Pare Claret (10.200 m).

Temps recorregut: 2h 35'

Distància: 10,200 km.

ITINERARI PER CANALDA

Recorregut: Palanca, Torrent d'Ordoll, Puig-arnau, les Esplugues, Molinot, font del Collet, Casa Nova, Coves dels Moros, Cal Cavallol, el Planellot, la Borda, camí ral de Cavallera i església de Canalda.

Distància: 15 km aproximadament

Temps: 4 hores de camí

Desnivell: 240 metres aproximadament

Desnivell acumulat: 321 metres

ITINERARI

Comencem darrere l'església i continuem pel costat de cal Torres i darrere de cal **Baró**. Poc temps després trobem la **riera de Canalda** que travessem per la recentment restaurada **palanca**. Aquest camí era utilitzat diàriament pels nens de la casa de Puigarnau per anar a escola.

Pugem cap a la carena; al fons d'aquest lloc hi havia hagut el castell de Canalda. Avui només en resten muntanyes de rocs. Baixem per l'altre vessant, travessem el **torrent d'Ordoll** i tornem a enfilar-nos. A mesura que anem ascendint augmenta la panoràmica. Al fons es veu el Cap del Pla, més a prop les cases de Canalda amb l'església. Seguim endavant, ascendint lentament fins a trobar el camí ample de Puig-arnau. Arribem a un trencant, si seguíssim endavant arribaríem a **Puig-arnau** (250 metres, anar i tornar són 7 minuts). Actualment aquesta casa i les altres tres de la propietat, cal Pubilló i els dos xalets, fan turisme rural. Ens dirigim al Xalet de Puig-arnau.

A partir d'ara seguim l'antic camí ral que va de Canalda a Sant Llorenç de Morunys. El camí va seguint pel peu del cingle. Passem pel costat d'un salt d'aigua que ha anat fent formacions calcàries a la paret. Trobem **les Esplugues**, conjunt de coves utilitzades antigament per tancar el ramat i aixoplugar-se, i més endavant retrobem el **torrent d'Ordoll**, val la pena seguir-lo en direcció ascendent per veure el salt d'aigua de prop de 50 metres. Per fer el primer tram cal enfilar-se per una roca, però després és de fàcil seguir. En èpoques de pluja és tot un espectacle. Retornem al camí i seguim endavant.

Quan arribem a una cruïlla de camins, agafem el que s'enfila costa amunt per la nostra dreta i de seguida trobem un corriol a mà esquerra (fita de rocs), el seguim fins a trobar la **riera de Canalda**. Val la pena fer una parada. Si mirem riu avall hi veurem un petit salt d'aigua; per damunt del camí, una obertura menuda ens indica l'entrada de la **cova del Molinot**, després batejada com a cova EDES, a l'altra banda el **Molinot**, runes de l'antic molí fariner de Canalda, i molt a prop la font. Travessem el riu i enfilem suaument en direcció sud cap a la carretera de

Canalda, la travessem i després de dos minuts de seguir -la ens enfilem costa amunt fins a trobar la **font del Collet**.

Continuem endavant i, després d'acostar-nos a la **Casa Nova**, ara ensorrada, enfilem amunt fins el cap de la roca que anem seguint per la base. Passem per sota les coves encinglerades **dels Moros**. Si us hi fixeu, veureu unes parets medievals. Seguim tota l'estona per un camí planer proper a la paret, passem per la gran balma d' **Espluga Malera**, per sota del **Ditet**, una gran roca adossada a la paret i batejada pels escaladors amb aquest nom tan gràfic, després per l'Espluga de **ca l'Andreu**, on a més de la casa encara es pot veure les restes del forn i una pica que recull l'aigua que goteja per la roca, i finalment a **ca la Rita** o **cal Cavallol**. Aquesta impressionant balma és la més coneguda d'aquests entorns. Fou habitada fins quasi a les acaballes del segle XX per la Rita que li dona nom.

Ara seguim per un corriol fins a trobar els prats del **Planellot**, masia deshabitada, amb una àmplia vista cap a la Depressió Central i al nostre darrere la Roca de Canalda. Aquí fem parada i fonda per prendre un bon esmorzar i agafar forces per pujar fins a la Borda.

Arribats a la **Borda**, punt més alt del nostre recorregut, contemplem l'ampli paisatge abans de començar el descens cap a Cavallera. Després de travessar la carretera i seguir uns metres el camí de les cases de **Cavallera Alta i Baixa**, agafem el camí ral de Canalda. De la gran varietat de vegetació que anem trobant, destaquen alguns arbres: el pi roig, la pinassa, el roure martinenc, l'alzina i alguna blada per les zones humides. Quant als arbusts, trobem l'ar gelaga, el boix i el timó. Tota aquesta vegetació creix en graons i replans de terra entre el gran bloc de conglomerats.

Un cop passat el **tossal de l'Anella** i la **Casa Nova** arribem al nucli de Canalda després d'haver recorregut una gran part d'aquest petit poble.

Centre Excursionista del Solsonès

L'Alta Ruta Alpina d'enguany

Arxiu: Andreu Bernadó

Pujant al Rimphishorn.

L'Alta Ruta Alpina d'enguany ha estat protagonitzada per l'Andreu Bernadó i el Lluís Prados, de Balaguer, del 22 al 27 d'abril.

... Us estranyareu que ara que són les 17h 44 min del dissabte 27 d'abril, estigui ja a casa. Tot s'explica, i encara que he passat tota la nit conduint un fantàstic A4, intentaré fer-ho.

Tal com estava previst, vam arribar embalats a Saas, i sense frenar, fins al cim de l'Allalin, que es deixava pujar dalt de tot amb esquís (jo estrenava uns Dynastar de pes mitjà). Per al meu amic Lluís Prados (en endavant l'amic) era el seu primer 4.000, el del Champagne.

Planning en mà, dormirem al Britannia, i al de dia, fosca nit, cap al Rimfischhorn (4.198 m) s'ha dit. Aquesta és una muntanya amagada. La pujada té un ambient de solitud en una vall de gel vertical, molt diferent de les altres de la zona. No hi ha, ni s'albiren pistes, ni remuntadors, ni pobles ni traces de ningú.

L'alarma del 4.000 sona molt abans de treure esquís, però tot arriba i se'n va, com un dels esquís de l'amic, que just quan, ja gramponats, començàvem a remuntar la canaleta final, va tirar solet cap avall, a una velocitat de mil dimonis, fent el vol de la paret SE del Rimmfis, esmicolant-se a la gelera de l'Adler, uns set-cents metres avall. És només un esquí, però la situació és

greu: helicòpter ni parlar -ne, la boira ja ficada no el deixaria atansar, cobertura no n'hi ha... i si tiro avall a demanar auxili i deixo que es foti de fred... doncs au, que vagi caminant. Però ja que porto grampons, decideixo pujar al cim, la canaleta és curta, ampla i més fàcil que la de les Maladetes, i a més tinc les roques del cim a la mà. Llavors és quan em dic: si per anar a peu se'm fica l'amic a una escaleta, o perdo el seu rastre en la boira, igual no surt mai més... i quedarem com uns rucs de portada davant dels nostres estimats "mass media". Esgarrifat, baixo en deu passes els cinquanta pujats, i agafant l'esquí vidu, salto damunt dels meus, i avall.

De seguida el trobo. Pateix, baixa penosíssimament per moltes hores. El guarda del Britannia, comprensiu, li escriu en l'alt idioma alemany un paper perquè el baixin a Saas en un remuntador que està fora de servei, però que avui servirà. Final fel·lç de l'aventura.

Res, doncs, de travessa. Agafem el cotxe i cap a Zermatt a comprar esquís nous. Però la meteorologia és dolenta i la previsió del temps encara més, pluja i neu per tres dies. Així que res, deixem la vall de Zermatt i, ho sento pel Feliu, la Patrouille des Glaciers, però lo nostre és pujar muntanyes. L'amic comprarà els esquís (no s'està de res) a la millor botiga de Chamonix.

Continuem. La Maison de la Montagne diu que al vessant sud dels Alps el temps s'aguantarà encara un dia i mig. Així és que ens n'anem cap a l'obligat Paradiso. Dia fred, però esplèndid, bona neu i esquís fins a dalt... i fins a baix, on arribem a la mateixa hora que l'anunciada pluja.

Total, que l'amic se'n torna amb dos quatemils i noranta cèntims i amb un equip nou. Jo, un cop més, content i agraït de la proximitat d'aquestes boniques muntanyes.

Andreu Bernadó

Arxiu: Andreu Bernadó

El Lluís a dalt del seu primer 4.000: l'Allalinhorn.

2002, any internacional de les muntanyes

Enguany se celebra l'Any Internacional de les Muntanyes, anunciat a so de bombo i platerets. Aquesta celebració pot semblar, per a tots aquells que estimem la muntanya, una bona notícia i un motiu de satisfacció. Ara bé, a la pràctica, aquesta commemoració internacional potser es quedarà en un no-res, en un conjunt de discursos sense contingut i sense concreció a la realitat.

De moment, aquest any 2002 s'estrena amb una sèrie de fets que demostren que amb la celebració d'aquest any internacional ens estan venent fum mentre greus amenaces planen sobre les muntanyes del nostre país i, en especial, del Pirineu. Així els projectes de parcs eòlics (com el presentat recentment a la serra de Sant Mamet), desenvolupament urbanístic (com el projecte d'urbanització de la vall de Ruda) i pistes d'esquí (Filià, Alins, ampliació Baqueira-Beret), etc. poden malmetre un patrimoni natural que és de tots.

De tota manera, per tal que això no es noti massa, totes aquestes operacions especulatives s'estan duent a terme de manera subtil enmig de declaracions proteccionistes (com aquest Any Internacional de les Muntanyes) i amb un aparent compliment de la legislació, però, en realitat el que s'està fent per part de l'Administració és capgirar la normativa per tal d'afavorir els interessos privats per davant dels generals.

Per demostrar això, ho farem amb exemples d'actuacions recents que s'han dut a terme aquest hivern passat, com són el projecte d'ampliació de les pistes de Baqueira-Beret a la vall d'Àrreu i les voladures amb explosius a l'estany del Rosari per fer neu artificial.

1. El projecte d'ampliació de Baqueira-Beret va ser objecte de declaració desfavorable d'impacte ambiental a causa de l'afectació a zones d'alt valor ecològic pertanyents al PEIN, a les mulles del clot de Rialba, la franja nord de la serra de Garrabea i les zones altes dels tucs de la Llança i Garrabea. Amb motiu d'aquest informe desfavorable de maig 2001, es va iniciar, per part

del Departament de Medi Ambient, una campanya de desinformació en la qual s'indicava que no es podria fer cap ampliació del domini esquiable sense protegir els valors naturals de la zona i que, per això, qualsevol ampliació necessitava un projecte que tingués en compte les consideracions de l'informe desfavorable. És paradoxal que, malgrat la necessitat d'un nou projecte, Baqueira-Beret no en presentés cap, sinó un nou estudi d'impacte ambiental en el qual, a diferència del que va motivar l'informe desfavorable, es fan greus omissions dels valors ecològics de la zona, fent desaparèixer l'ós i la rata mesquera que apareixien al primer estudi d'impacte ambiental. Aquest nou estudi va motivar, al desembre del 2001, l'aprovació del Departament de Medi Ambient a l'ampliació de Baqueira-Beret a la vall d'Àrreu, sense que hi hagi cap millora substancial (malgrat que es digui el contrari) envers el projecte inicial.

Per arrodonir aquesta estafa i engany als ciutadans, tota aquesta actuació favorable a l'expansió de Baqueira-Beret, ha anat acompanyada d'una campanya d'informació paral·lela envers la creació del futur parc natural de l'Alt Pirineu i de la proposta d'espais de la Xarxa Natura 2000, per tal de fer creure a l'opinió pública que l'Administració treballa per a la preservació de l'entorn. Ara bé, d'aquesta proposta de protecció han anat caient tots els espais susceptibles d'acollir futures pistes d'esquí o ampliacions de les ja existents com la vall d'Àrreu, el pic de Salòria o Filià.

2. El mateix mes de desembre, en què es va aprovar l'ampliació de Baqueira-Beret, operaris de l'empresa van rebentar, presumptament, la capa de gel que cobria la superfície de l'estany del Rosari per tal de captar aigua i derivar-la cap a les instal·lacions d'innivació artificial que havien esgotat les reserves del llac de Baciver, on tenen la captació d'aigües autoritzada. Aquesta actuació constitueix una greu infracció administrativa, ja que les captacions i derivacions d'aigua necessiten l'autoritat

Amics de l'Aventura

zació de l'Administració i, a més, podrien ser motiu de delictes ecològic per la utilització d'explosius en trencar la capa de glaç, amb el conseqüent impacte que una deflagració provoca en la fauna aquàtica. El més lamentable és que els alcaldes i altres autoritats de la Vall d'Aran la van excusar, dient que era una actuació necessària per satisfer la demanda d'aigua de boca... Que curiós, segons aquesta versió, els operaris de Baqueira-Beret van actuar per salvar la població de la vall de la set i no per encàrrec de l'empresa.

3. De la mateixa manera que és inimaginable pensar en un conseller de Treball que estableixi mesures per incrementar l'atur o en un conseller d'Ensenyament que tanqui escoles en lloc d'afavorir una millor educació, cal suposar que la funció prioritària del Departament de Medi Ambient és vetllar per la preservació del medi. No entenem, per tant, que el Departament de Medi Ambient actuï com si no tingués responsabilitats en aquest tema i que els interessos proteccionistes estiguin completament subordinats als interessos particulars de les empreses, que com Baqueira-Beret, han trobat en l'exploració i en la destrucció del territori el seu filó econòmic.

El model de desenvolupament per a la nostra societat, i en concret del Pirineu, és un tema de debat. Debat en el qual no es deixa participar les veus que estan en contra d'un desenvolupament sostingut, en lloc de sostenible. Això ho demostra, per exemple, la criminalització que es fa dels moviments contraris a la globalització, de la qual n'és una conseqüència tot això de què parlem. Una empresa d'assegurances que no té res a veure amb el territori és la principal accionista de Baqueira-Beret. La presa de decisions empresarials i els objectius econòmics estan desvinculats del medi on es fa l'activitat, mentre que, en canvi, l'agricultura, la ramaderia tradicional, l'artesania, el turisme rural, l'exploració forestal, la caça i la pesca, que són alternatives viables i integrades al territori no es desenvolupen, ja que no permeten moure els capitals i els interessos econòmics de les grans inversions macroturístiques.

El Centre Excursionista de Lleida defensa un desenvolupament

que compatibilitzi la protecció de la natura amb la promoció social i econòmica que pot representar el turisme rural i l'exploració sostenible del territori, enfront d'alternatives agressives com l'ampliació de Baqueira-Beret. És per això que, al seu dia, es van presentar al·legacions al projecte d'ampliació de Baqueira-Beret a vall d'Àrreu, així com a altres actuacions especulatives al Pirineu. Com a part interessada en els corresponents expedients haguéssim hagut de ser informats de les resolucions d'aquests expedients. En cas així ha estat així.

Potser nosaltres estem equivocats i els que promouen la destrucció de les nostres muntanyes no. Es pot pensar que existeix aquesta possibilitat. Però és clar que tots aquells ajuntaments i administracions (n'hi ha de tots els colors polítics) que han negat per omissió la nostra lícita participació en aquests processos, han actuat com a autèntics cacics.

És per això que cal encetar una segona fase de reivindicació més directa i senzilla. Us proposem que feu arribar a Baqueira-Beret, SA correus electrònics expressant la vostra indignació per l'ampliació cap a la vall d'Àrreu i la voladura de l'estany del Rosari. Si us sembla bé (alguns de nosaltres ja ho hem fet) digueu-los clarament que no esquiareu més a les seves instal·lacions i, si us plau, comuniquen als vostres amics i coneguts aquests fets. Al conseller de Medi Ambient, a més d'expressar-li la vostra indignació per aquests temes, li podeu expressar la vostra disconformitat amb les retallades que s'estan fent al futur parc natural de l'Alt Pirineu i, en general, amb la nul·la política proteccionista d'aquest departament.

Aquí teniu les adreces electròniques:

Baqueira-Beret: <baqueira@baqueira.es>

<http://www.baqueira.es>

Conseller de Medi Ambient: <wmage@correu.gencat.es>

<http://www.gencat.es/mediamb/cadrecs.htm>

Xavier Massot

Lleida, abril de 2002. Vocalia de Natura i Medi Ambient

mobles

l'ebenista

projectes i dissenys a mida

ctra. vall d'aran, km. 10,7 · 25124 rosselló (lleida) · tel. 973 73 27 79 · fax 973 73 27 16

L'Orizaba

Arxivi: Feliu Izard

L'Orizaba.

Aprofitant una reunió professional a Acapulco (Mèxic), el dia 13 d'abril vaig pujar al volcà Orizaba (Cilaltepetl) de 5.600 metres. Aquest és el cim més alt de l'Amèrica Central i el tercer de l'Amèrica latitud nord. L'Orizaba és un volcà apagat, amb un cràter bastant gran i ben definit, tot ple de neu i amb una gelera penjada, orientada al nord, d'uns 800 metres de desnivell, clivellada de petites esclatxes no massa fondes. No hi ha cap dificultat tècnica per pujar -hi. La ruta habitual comença Tlachichuca (2.800 m), a uns 80 quilòmetres de Puebla. A a Tlachichuca hi ha un petit hotelet, hotel Gerar, que a més a més et fa el transport per una llarga pista forestal, molt maca i molt descarnada, fins al refugi lliure de Piedra Grande (4.100 m aproximadament). Aquesta pista cal fer -la amb jeep, i millor amb gent de Tlachichuca, ja que si no els bandolers (allí en diuen pastors) t'assalten i et buiden les butxaques de diners. Des de Piedra Grande, es comença a caminar per un caos de

pedres i de balconades, durant uns 600 metres de desnivell, fins a trobar la morrena de la gelera, i la resta fins al cim és tot neu amb força pendent. Imprescindible piolet, grampons, roba com per anar als Alps (fa molt fred), frontal, molta crema per la cara i una bona aclimatació. Jo no hi vaig anar aclimatat, ja que venia directe de la platja i vaig patir molt tot el tram de la gelera (adormit i embotit). Es triga unes 9 a 12 hores de caminar. Jo, però, ho vaig fer en 9h i mitja. Vaig anar acompanyat d'un xicot del Grupo de Salvamento Alpino Mexicano. Nosaltres vàrem trobar un pam de neu, que cobria una capa de gel, a partir dels 4.300 m. Molt maco i amb poca vista, ja que hi havia moltes boires cap al Carib. I el cel de mitjanit, impressionant. Apasiau fins que les gallines (amb ARVA) piquin els estels dalt dels tresmils.

Feliu Izard de Lleida

Apunts i comunicacions

Arxiu: CEL

Membres del Centre Excursionista de Lleida participant en la festa de Moros i Cristians.

■ Benvinguts els nous socis al Centre:

- Rosalia Espart Simó
- Andreu Josep Oriol Bea
- Raitana Ezerza Oiarzabal
- Pilar Bolívar Montesa
- Ferran Batlle Gabàs
- Jaume Gesse Pedrola
- M. Isabel Prado Carbo

■ Parlant d'exposicions...

De totes les exposicions que hem pogut gaudir a la nostra petita sala i que mai cap no ens ha decebut, hi ha dos autors que, per la seva incondicional vinculació al Centre, ja esperem d'un any a l'altre quina sorpresa ens oferiran.

Tota la primavera hem pogut gaudir d'una extraordinària col·lecció de l'arxiu d'Àngel Gàzquez que, amb el títol de "Fa 50 anys ... i més!", era un recull inèdit de les excursions que feien els nostres antecessors del Centre.

A l'estiu, tindrem una altra refrescant exposició de Manuel Cortés: "Saltants i cascades de les nostres muntanyes." Successió de la interessant mostra de fonts de l'any passat, és un recorregut documentat, per diversos indrets de la geografia catalana.

■ Uns 2.000 escolars de Lleida rebran lliçons sobre la població de zones de muntanya de tot el món. Les classes les impartirà el nostre amic Juanjo Garra. Aquesta iniciativa s'emmarca dins de l'Any Internacional de les Muntanyes. És una iniciativa de la Regidoria de Participació i Cooperació Internacional de l'Ajunta-

ment de Lleida, de l'Obra Social i Cultural d'Ibercaja en col·laboració amb el Centre Excursionista de Lleida.

■ El company i soci del Centre Manel Solís ha estat premiat per la Diputació de Lleida en el Pla de Suport de l'Esport Amateur d'Elit. Enhorabona!

■ S'informa a tots els que tinguin correu electrònic i vulguin rebre, a través d'aquest mitjà, les notificacions del Centre (actes, projeccions, conferències...) que ho han de comunicar a Secretaria.

■ La Carme Pedrol, l'Antoni Satorra i el Jaume Pedrós es troben en aquests moments al Marroc fent espeleologia, amb l'expedició del Museu Zoològic de Barcelona. Els desitgem molta sort.

■ El dia 13 de juny, a les 8 h del vespre, a la sala Jaume Magre, es projectaran tres pel·lícules, dins de les activitats de l'Any Internacional de les Muntanyes, del Festival de Cinema de Muntanya de Torelló, amb la col·laboració de la Fundació Caixa de Sabadell.

■ Una vegada més, el Centre Excursionista de Lleida ha participat en la festa de "Moros i Cristians" d'enguany, amb una nodrida representació. Si bé en la foto no hi són present tots, almenys volem deixar constància del fet.

■ El Grup Jove del Centre desitja al Ferran Batlle una ràpida recuperació, a la qual cosa ens adherim tots.

Resum de la temporada d'esquí de fons 2002

Ha estat un hivern molt profitós i hem anat a totes les curses de la lliga catalana de marxes de llarga distància i alguna més encara que en moltes ocasions la participació s'ha limitat a la

parella Robert i Joan Ramon. Destaca el primer lloc ocupat per Alba Segura en els Campionats de Catalunya i en la cursa infantil de Tuixent.

Cursa 125è aniversari del CEC

15 km

Lloc	Nom	Temps:
20	Robert Marín	0 h 59 min
24	Joan Ramon Segura	1 h 00 min

Marxa Guils – Fontanera

25 km:

34	Robert Marín	1 h 48 min
47	Joan Ramon Segura	1 h 58 min

Marxa Pirineus (Lles – Arànsér)

25 km dones:

13	Sònia Belenguer	2 h 20 min
19	Montse Alonso	3 h 11 min
20	Pilar Socías	3 h 48 min

25 km homes:

50	Robert Marín	1 h 39 min
56	Manolo Manjón	1 h 40 min
100	Jordi Monerris	2 h 10 min
122	Agustí Víctor	2 h 31 min

14 km dones:

64	Alba Segura	1 h 53 min
68	Montse Ibàñez	1 h 56 min
72	Núria Solé	1 h 58 min

14 km homes:

21	Joan Ramon Segura	0 h 55 min
47	Josep Balagueró	1 h 17 min

Familiar:

7 Família Segura Ibàñez

Marxa Beret

30 km homes:

142	Robert Marín	2 h 29 min
166	Joan Ramon Segura	2 h 35 min
215	Agustí Víctor	2 h 48 min
268	Francesc Català	3 h 17 min

20 km dones:

98	Elionor Vilalta	2 h 56 min
101	Pilar Socías	2 h 59 min
104	Pilar Morros	3 h 00 min
139	Pilar Estany	3 h 51 min

20 km homes:

305	Carles Freixa	2 h 50 min
328	Jordi Guasch	3 h 02 min

10 km dones:

54	Alba Segura	1 h 09 min
91	Montse Ibàñez	1 h 15 min
97	Núria Segura	1 h 17 min
98	Laura Gasol	1 h 17 min
99	Meritxell Teixidó	1 h 17 min
263	Pepita Espot	1 h 47 min
289	Xènia Roda	1 h 53 min

Marxa Andorra fons

20 km dones:

12	Sònia Belenguer	1 h 38 min
----	-----------------	------------

20 km homes:

25	Manolo Manjón	1 h 08 min 04 s
26	Robert Marín	1 h 08 min 27 s
41	Joan Ramon Segura	1 h 22 min 00 s

Marxa Plan d'Estan

20 km dones:

12	Sònia Belenguer	2 h 01 min
25	Cristina Airós	2 h 10 min
36	Pilar Socías	2 h 30 min

20 km homes:

58	Jordi Monerris	1 h 34 min
71	Agustí Víctor	1 h 43 min

10 km dones:

15	Gemma Esteve	0 h 59 min
56	Sílvia Garcia	1 h 24 min

Campionats de Catalunya**Benjamí Femení:**

Lloc	Nom	Clàssic	Patinador	Total
1	Alba Segura	11 min 06 s	12 min 27 s	23 min 33 s

Senior masculí:

13	Robert Marín	37 min 36 s	44 min 42 s	1 h 18 min
16	J. R. Segura	38 min 25 s	44 min 42 s	1 h 23 min

Marxa de l'Arp – Tuixent**Infantil 5 km femení:**

1	Alba Segura	21 min 28 s
3	Èlia Guàrdia	26 min 37 s

Infantil 5 km masculí:

8	Pol Alastuell	28 min 00 s
---	---------------	-------------

25 km femení:

11	Sònia Belenguer	1 h 55 min
20	Elionor Vilalta	2 h 40 min
21	Pilar Socias	2 h 52 min

25 km masculí:

38	Joan Ramon Segura	1 h 33 min
65	Agustí Víctor	1 h 49 min
68	Josep Balagueró	1 h 51 min
85	Francesc Català	2 h 09 min
108	Josep Guàrdia	2 h 54 min

10 km femení:

8	Gemma Esteve	0 h 57 min
16	Alba Segura	1 h 08 min
17	Sara Alastuell	1 h 09 min
36	Èlia Guàrdia	1 h 25 min
37	Núria Segura	1 h 26 min

Marxa Finlàndia Hiihto (Worldloppet)

42 km: Josep Balagueró

30 km: Núria Solé

Dos “crios” a la Jordi-Andreu

El passat dia 16 de març, l'Oriol, l'Albert, el Miquel Àngel, el Ferran, el Josep M. Cano i l'Andreu vam aixecar -nos a les 6:30 del matí per anar a Escales, on volíem fer un parell de vies, però la inesperada pluja va obligar -nos a fer mitja volta i vam decidir provar sort a Sant Llorenç. Efectivament, allí feia més bon dia i vam començar a or ganitzar el material i a triar les vies que volíem fer: l'Oriol i el Ferran van fer l'Esperó Sud, el Miquel Àngel i l'Albert van anar a la paret del Pont, i el Josep M. Cano i l'Andreu (de tan sols 16 anys) vam decidir fer la Jordi-Andreu, una via de 180 metres de recorregut situada a la Paret de l'Ós i un grau màxim de 6è.

Vam fer un cop d'ull a les ressenyes i vam anar a peu de via per començar al més aviat possible. Estàvem molt nerviosos perquè fins ara sempre havíem tingut algú que pugés de primer i ens muntés les reunions, però ara, en canvi, era la primera vegada que escalàvem sols, tot depenia de nosaltres i no ens podíem permetre cap error.

Vam començar a escalar a les 11:45 i el primer llarg (de 5è grau) el va pujar l'Andreu de primer i una vegada els dos a la primera reunió, ja estàvem més tranquils. El segon llarg, tot i que era curt i fàcil, era una diagonal on havíem de vigilar de no caure, ja que el pèndol estava assegurat. Aquest el va pujar el Josep M., que va “empalmar” i va continuar de primer pel tercer llarg, un llarg amb una part una mica exposada que costava si no et coneixies la via. El quart i el cinquè llarg els va pujar l'Andreu: el quart era una mica embolicat perquè passava pel mig d'uns matolls, però el cinquè començava en una paret llisa de 6è i acabava en una gran reunió (com totes les altres, perquè, tot s'ha de dir, les reunions d'aquesta via són molt còmodes). Finalment, l'últim llarg el va fer el Josep M., un llarg amb uns “passets” al principi però que acabava per un caminet. La via ens va costar 4 h i 15 minuts aproximadament, i a l'arribar a dalt, vam experimentar una sensació de satisfacció i d'haver fet un pas endavant.

Andreu de Dios

Una ascensió molt arriscada al Tossal Gros

Arxiu: Maria Carme Ribé

Excursió al Tossal Gros (Alt Camp).

El diumenge 27 de gener un grup de dinou atrevits muntanyencs del Centre van disposar-se a provar l'ascens al temut i imponent Tossal Gros (Alt Camp).

El grup s'havia entrenat molt seriosament durant un període considerable i també s'havia preparat psicològicament cadascun dels alpinistes per saber sobreposar-se a les adversitats que previsiblement anirien succeint-se durant tota l'operació.

De fet, la majoria de membres del grup eren muntanyencs de tota la vida, alguns d'ells, a més a més, professionals del camp mèdic, factor que podia ser de gran ajuda, també comptaven amb la presència d'un prestigiós psicòleg i d'un assessor espiritual, que sempre podien donar suport si s'arribava a situacions crítiques i angoixants.

Evidentment, per dur a terme una operació tan arriscada el grup ja portava un any preparant l'esdeveniment i havia contactat amb una experta de la zona que es dedicava a fer de xerpa i els acompanyaria durant tota la trajectòria. Sabien que aquest servei els augmentava bastant el cost de l'expedició, però també estava clar que calia assegurar-se de tot i controlar totes les variables possibles, ja que sols, era pràcticament impossible que poguessin superar tot el recorregut.

La documentació cartogràfica era amplíssima i cada membre del grup havia rebut un manual dens, amb tota la informació que calia per fer aquell cim immens i ple de misteri. També cal dir que tots els membres de l'equip havien superat un dur examen dels continguts del manual i unes duríssimes proves de resistència física.

Calgué un dels millors equips de piolets, grampons, pics, cordes i altres estris que, més que per la neu i pel gel, tingueren la seva utilitat davant les terribles i imprevistes ratxes de vent huracanat de més de 250 km/h que sacsejaven la zona.

El camp base I l'instal·laren en una zona coneguda com Cabra del Camp, des d'on començà l'ascens.

Un segon camp base fou instal·lat a una considerable altitud, a la zona anomenada Font del Teix; lloc amb aigua potable i bastant arrecerat per fer-hi estada i recuperar-se.

Els muntanyencs, després d'haver superat les primeres crisis davant el fort desnivell de la primera fase de l'ascens, van tenir prou humor per fer-se algunes fotografies.

De fet, alguns mitjans de comunicació han constatat que algun fenomen estrany es va esdevenir durant aquelles hores al camp base II, ja que s'hi ha detectat alts nivells de radiació que han afec-

tat greument la vegetació i la fauna que hi habita. S'ha iniciat una investigació, ja que la zona pertany al PEIN (Patrimoni d'Espais d'Interès Natural), i els primers confirmen la hipòtesi que la por i la desesperació que vivien els muntanyencs els va portar a passar-se moltes estones fent-se fotos entre ells (teràpia força usual en aquests casos a alta muntanya, ja que el fet d'haver de somriure a la càmera de forma repetitiva els força a lluitar contra els atacs de plor i angoixa propis d'aquestes situacions).

Sembla ser que el fenomen hauria pogut ser molt pitjor si un d'ells hagués portat la seva càmera habitual, model de càmera també utilitzada en el camp mèdic per fer Rx. Se suposa que la reducció d'equipatge que implica un ascens d'aquesta mena el va portar a la sàvia decisió de deixar-la a casa per una altra ocasió.

El pas per la cinglera fou duríssim, segons han indicat els mateixos muntanyencs, que van quedar molt trastocats per tot el que van viure dalt d'aquest cim. Les temperatures superaven els -50° i el vent huracanat va obligar -los a lligar -se i fins i tot a fer els darrers trams de l'ascens arrossegant-se pel terra.

Qui en va sortir força malparada fou la xerpa, que hagué d'imposar-se diversos cops al grup i fins i tot a amenaçar -los per tal que ningú es rendís al pitjor (els barrancs eren molt temptadors).

Sembla ser que s'han iniciat tràmits judicials arran de l'acusació que ha fet el grup a la xerpa per no haver-se assessorat més bé del temps i recomanar-los que posposessin l'operació.

La sherpa, com a contrapartida, manifesta haver patit continuament insults de tot tipus, a part d'haver estat apedregada i empesa diversos cops amb la intenció de tirar-la a barrancs de més de 500 m de profunditat.

El descens fou descontrolat i, amb un grup sense cap baixa, però molt desmoralitzat i famolenc.

L'arribada al camp base III (Coll de Prenafeta) va permetre resta-

blir el que havia estat una de les situacions més crítiques que la majoria dels presents havia viscut mai.

Els muntanyencs es van alimentar i van recuperar forces per continuar la baixada.

El camp base IV fou a l'alçada d'un lloc anomenat Figuerola del Camp. Allí el grup va disposar d'aliments altament energètics per continuar el trajecte, que comportava un darrer ascens abans d'arribar a la ruta final.

Calgué parar a administrar sedants a alguns membres de l'expedició i estimulants a uns altres per tal de potenciar els efectes de la poció que els havia preparat la xerpa amb la intenció que quedessin tots una mica col·locats, i així poguessin arribar tots al final.

Fou en aquest punt que se'ls oferí la possibilitat de retirar-se, però cap d'ells ho acceptà, ni els que estaven més apurats. Eren masoques de mena i tossuts com a mules i van voler arriscar -se a viure el triomf final.

Una multitud els esperava a l'arribada... No es pot explicar amb paraules l'emoció que van viure!

L'operació Tossal Gros acabà amb un balanç sorprenentment positiu.

El grup de senderistes del Centre que vam fer aquest recorregut ens ho vam passar molt bé. Vam seguir trams del GR-7 i del GR-175, vam fer el Morrot o Tossal Gros (pic de 867 m de la Serra Prelitoral a l'Alt Camp) des d'on es veia una panoràmica sorprenent de tot el Camp de Tarragona des d'un vessant i la Conca de Barberà des de l'altre. I, això sí, vam quedar ben esventats, ja que el serè no va parar de bufar en tot el dia.

Maria Carme Ribé Pallarès

Banc Sabadell

Itineraris excursionistes, núm. 76

Serra de Carreu Occidental

Des de Personada seguim amb vehicle la pista d'accés a la Reserva Nacional de Caça de Boumort.

5,2 km

Tanca d'entrada a la reserva. Curiosa acumulació de cartells; d'una part se'ns recorda que entrem a la Reserva Nacional de Caça de Boumort (tres rètols) i d'una altra, se'ns afirma que estem en un paratge de Protecció d'Especial Interès Natural (PEIN). No crec que els interessos cinegètics siguin els mateixos que requereixi una protecció especial ecològica.

8,7 km

Trencant a mà dreta (sud) d'una pista. Aparquem el cotxe i comencem l'itinerari a peu. Altitud: 960 m.

Seguim la pista. Bosc de pi roig en l'Obaga de Gallinova, entre les clarianes, destaca la vista de la cinglera de Personada, les restes del llogarret de Herba-savina mig engolides per l'herba i les runes i les formes arrodonides del Boumort.

48 min

Les Collades (1.171m). Punt en què un esperó s'uneix al contrafort principal. Esplanada. El bosc no és tan espès.

58 min

Collada Gasó (1.176m). Nova tanca d'accés a la reserva de caça que no cal superar. La pista continua cap a la Conca Dellà. Nosaltres prendrem la carena de l'esquerra (llevant). Els boixos, la boixerola, les argelagues i altres plantes pròpies de muntanya mediterrània ens dificultaran un xic l'ascensió. Hi ha corriols fets pel bestiar salvatge que faciliten la ferma pujada. Si som discrets podem gaudir d'algun cérvol o d'algun ramat d'isards que fugen ràpidament pensant que som caçadors. Quan se suavitza el pendent, podem anar per l'aresta sempre que no tinguem vertigen ja que marxem per damunt de la cinglera altiva sobre el vessant de migjorn. No és més ràpid, però sí més divertit ja que s'han de superar els blocs de pedra calcària que tanquen el pas.

1h 45 min

Portella en l'aresta que permet el descens cap al coll de Trunfo i cap a l'Abella de la Conca. És tancada per una reixa per evitar que fugin els animals "salvatges".

1h 55 min

Tanca a la nostra dreta, sobre el penya-segat, per evitar el descens dels animals. Anem caminant paral·lels a la reixa.

2h 15 min

Cim del Gallinova (1.687,2 m) punt culminant, més cap a ponent, de la serra de Carreu. La primera cosa que ens sorprèn d'aquest punt és la llarga carena que s'obre davant nostre en aquesta allar gassada serra de Carreu. Després aixequem la vista i podem gaudir d'una extensa panoràmica: Al sud: la serra de Comiols amb el seu port. Al SO: el nostre entranyable Montsec. A l'O: el Turbó, el Cotiella, i, a sota, l'embassament de Sant Antoni. Al NO: les Maladetes i els Beciberris. Al N: el Montseny de Pallars i el Peguera. Al NE: el Boumort. A l'E: la resta de la carena del Carreu i el Port del Comte. Al SE: la serra de Carràima i la serra d'Aubens.

2h 24 min

Segona cota (1.684 m). Hi ha estones que anem pel fil de l'aresta i quan no ens volem complicar l'existència prenem un corriol que hi ha a l'esquerra.

3h 15 min

Collada (que caldria veure si es pot descendir, ja que per una portella es va a una canal que des del coll principal és encinglerat primer, i després baixa per una canal molt dreta). A partir d'aquesta collada se'ns presenten dues opcions: seguir pel fil de la carena a ascendir el Tossalet (1.638 m) o bé prendre un camí que voreja la serra per la vessant més septentrional.

3h 55 min

Pas de la Ce (1.500 m). Baixem per la barrancada molt dreta. Si hem anat pel senderoi que vorejava ens trobarem en un nivell inferior. Davant nostre el Pla de Tro i la cruïlla que surt cap aquest indret de la pista principal. El descens és costerut i els genolls es comencen a queixar.

4h 40 min

Riu del Carreu.

4h 58 min

Retrobem el cotxe.